

že nájemník jednal proti vůli žalobkyně, nenabyla tato ani s hlediska §§ 345 a násl. obč. zák. práva, po dobu nájemního poměru žádati od podnájemníka, by jí místnosti odevzdal, jelikož tato žádost porušuje práva zaručená nájemníku §§y 1096 i 1098 obč. zák. Za tohoto stavu věci jest lhostejno, zda podnájemní smlouva je po právu a zda věděl žalovaný o zákazu podnájmu čili nic. Nehledíc k tomu, předpokládá § 1 odstavec druhý čís. 4 zákona o ochraně nájemníků platnou podnájemní smlouvu a žalobkyně odporuje sama svému právnímu stanovisku, jež zaujala ve výpovědní záležitosti tvrdíc, že podnájemní smlouva není po právu.

Čís. 1978.

Poměr úředníků měst se zvláštním statutem jest poměrem veřejno-právním. Jest tu obdobně použiti § 40 zák. ze dne 23. června 1919, čís. 443 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R II 397/22.)

Na městě Brnu domáhala se bývalá jeho úřednice žalobou odbytného dle § 93 služební pragmatiky. Procesní soud první stolice rozhodl o žalobě věcně, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva. **Důvody:** Jde tu o spor ze služebního poměru obecního úředníka pokud se týče o spor jeho o výslužné, — odbytné není svou podstatou a povahou ničím jiným než druhem odpočivného — a takové spory podle ustanovení § 40 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n. nepatří na pořad práva, nýbrž na stolice samosprávné. Napadený rozsudek trpí tedy zmatečností § 477 čís. 6 c. ř. s. a bylo jej i s předchozím řízením po rozumu § 478 odstavec 1 (§ 494 c. ř. s.) jako zmatečné zrušiti a žalobu zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Obě strany dovolávají se ve svých rekursech ustanovení § 44 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n., tvrdíce, že ustanovení tohoto zákona nevztahují se na úředníky statutárních obcí a tedy neplatí pro ně ani předpis § 40 o příslušnosti pro spory ze služebních poměrů úředníků obecních. Poněvadž, jak nesporno a u soudu známo, zemské hlavní město Brno je městem se zvláštním statutem, nelze prý se dovolávat ustanovení § 40 cit. zák. prozat. obec. řád pro zemské hlavní město Brno ze dne 6. července 1850, čís. 126 z. zák. Všeobecným zněním § 44 cit. zák. není však ještě rozřešena otázka příslušnosti pro spory ze služebního poměru úředníků obcí statutárních a úředníků města Brna zvlášť. naopak zůstává otázka ta otevřenou, tím spíše, když ani ve statutu města Brna, ani ve služební pragmatice pro úředníky, praktikanty a aspiranty městských podniků zemského hlavního města Brna ze dne 12. května 1914 není předpisu, který by příslušnost tu upravoval. Před působností zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n. a zákona z téhož dne čís. 444 sb. z. a n., upravujících služební poměry úředníků obecních

a okresních, bylo právě sporno, zda služební poměr úředníků těch je pouhým poměrem smluvním a tedy soukromoprávním, či poměrem veřejnoprávním, a dle toho neb onoho náhledu řešena sporná otázka buď pro příslušnost řádných soudů nebo příslušnost úřadů správních. Judikatura většinou rozhodovala se pro poměr soukromoprávní a příslušnost soudu (sr. Pražák: Spory o příslušnost 1883, díl I. § 25 a poz. 1.). V tom směru však shora citované dva zákony ve svém § 2 (2) výslovně prohlašují úředníky obecní a okresní za úředníky veřejné a v důsledku toho též ve svém § 40 stanovily, že spory ze služebního poměru těchto úředníků rozhodují se pořadem stolic samosprávných. Zpráva ústavního výboru tisk 1362 NS. odůvodňuje ustanovení tím, že není příčiny, proč by měl v tomto směru zůstat umělý rozdíl mezi úředníky státními a samosprávnými, když podle předpisu § 2 i tito úředníci jsou funkcionáři veřejnými. Ohledně úředníků státních rozřešil totiž dvorský dekret ze dne 16. srpna 1841 sb. z .a n. čís. 555 spornou otázku v ten smysl, že pro spory o pohledávky ze služebního poměru státu proti úředníkům státním nebo naopak příslušny jsou administrativní (správní) úřady. Vyslovena byla tedy v těchto dvou zákonech zákonodárcem zásada, že úředníci samosprávní jsou úředníky veřejnými a že rozhodovati spory z jich služebního poměru přísluší úřadům správním. Hledá-li se důvod, proč by tato zásada neměla platiti i na obce statutární, nelze jej seznati, naopak celý právní stav těchto samosprávných svazů nutí logickou důsledností k tomu, aby předpisu § 40 cit. zák. bylo použito obdobně i pro úředníky obcí statutárních. Všechny okolnosti, které služebním poměrům zaměstnanců státních a samosprávných dodávají povahy veřejnoprávní, dány jsou i ohledně obcí statutárních a tedy i ohledně obce hl. města Brna, to tím spíše, čím význačnější místo v celkovém ústrojí veřejné správy přiznáno je obcím statutárním tím, že ve svém obvodu obstarávají takřka veškeru správu veřejnou, vykonávanou jinak státním politickým úřadem první stolice. Je proto shora uvedené zásady — ne snad jen výjimečného ustanovení — podle § 7 obč. zák. použiti i na obce statutární. Žalobkyně jako úřednice obce hl. města Brna (čl. IV. služební pragmatiky) vede spor o odbytné ze služebního svého poměru proti obci Brnu jako své bývalé zaměstnavatelce, pro který spor jsou tedy dle shora řečených zásad příslušny úřady správní a ne soudy. Sr. též rozhodnutí senátu pro řešení konfliktů kompetenčních ze dne 13. listopadu 1920, čís. 25/20 ohledně hlavního města Prahy, uveřejněné v dodatku k II. ročníku této sbírky.

Čís. 1979.

Sudiště dle § 88, odstavec první j. n.

Stačí, stalo-li se ujednání stran o splnění způsobem jakýmkoliv, jen když úmluva se napotom prokáže listinou, třeba byla podepsána jen žalovaným.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R II 409/22.)

Žalobu o zaplacení dlužných 410.906 Kč zadala spořitelna u krajského soudu v Z., v jehož obvodu žalovaní nebydleli, odůvodňujíc místní příslušnost odstavcem 8. dluhopisu, jímž spory ze zápůjčky bylo vésti